

Když ale vídám příliš čisté křesťany, kteří vlastní veškerou pravdu, všechno vědí, mají pravou nauku a víru a radí, co by se mělo dělat, avšak nejsou schopni ušpinit si ruce, aby někomu pomohli, říkám jim, že ještě ke křesťanství nedošli.

Z rozhovoru papeže Františka

Jelikož je Bůh příliš zamilovaný do svého díla, do člověka, nedokáže se od něj odpoutat. Hřešíme, musí nás napravovat, a to někdy silou, avšak trvale se k nám vrací s odpuštěním, milosrdenstvím, vztaženou rukou, na níž můžeme spočinout. Boží blízkost začíná stvořením člověka, dialogem s člověkem, protože zde nešlo o nějaké kouzlo – Bůh jej stvořil, ponechává mu volnost, rozmlouvá s ním.

Ježíš dokonce sestupuje do pekel. Tímto gestem nás Ježíš pozvedá, staví na nohy. Bůh v Kristu sestupuje do pekel, a to až do nejzazších důsledků. Pokořil se až do naprostého sebezřeknutí, vzal na sebe přirozenost služebníka, hříchu. Sestup do pekel je krajním ponížením a této cestě nás Ježíš učí.

Když ale vídám příliš čisté křesťany, kteří vlastní veškerou pravdu, všechno vědí, mají pravou nauku a víru a radí, co by se mělo dělat, avšak nejsou schopni ušpinit si ruce, aby někomu pomohli, říkám jim, že ještě ke křesťanství nedošli. Jsou to teisté s křesťanskou svätenou vodou. Pokud si Bůh ušpinil ruce do té míry, že sestoupil do našich pekel, máme jít v jeho stopách.

Neznáme tvář Ducha, ale známe jeho dar. On sám je dar, protože se dotýká církve v podstatě jejího bytí. Mnohotvárnost církve je darem Ducha, protože Duch je autorem církevní různorodosti, kterou pak uvádí v soulad, aby nastolil jednotu.

Je takový postoj Boha ke všem lidem bez výjimky? Dovolte mi odpověď, která možná není přípustná, ale které věřím. Je to jakýsi Boží žert. Člověk je Božím dílem a Bůh nás proto miluje, miluje také hříšníky a zrádce. Vzpomeň si na onu zelenočtvrteční homilii dona Prima Mazzolariho, na to, co řekl o Jidášovi. Jidáš se jeví jako ateista, anti-Bůh, zrádce. Umělec ale pochopil, že onen zrazený Bůh dal za Jidáše život. Niterně se mne proto dotýká ona hlavice sloupku z opatství ve Vézelay – mluvíme o třináctém století – na jejíž jedné straně je oběšený Jidáš a ďábel, který ho chce svrhnout dolů, a na druhé Dobrý Pastýř, který si ho bere na ramena. A na pastýřových rtech je vidět ironický úsměv, jako by říkal: Také dnes jsem zvítězil... Před měsícem se mi dostala do rukou malba jednoho současného umělce, který se tímto sloupkem z Vézelay inspiroval. Je to dojemné, protože tento významný malíř ukazuje Boha, který se snížil až k něčemu takovému...